

Kenya: dones que s'ajuden entre si

Lloguen ases per al transport, gestionen perruqueries o botigues de queviures, cusen, maquillen... Ja són més de 500 les dones de Kenya que han tirat endavant un micronegoci, ajudades per un grup d'universitàries. Així és TOT, un projecte de la Fundació Kianda.

02/04/2007

Ngarariga i Riara són dos pobles que formen part del districte de Kiambú, a Kenya. El paisatge està format per

turons i altiplans que faciliten el conreu de cafè i les plantacions de te. La recol·lecció d'aquests productes representen la font d'ingressos més gran en aquesta zona del país africà.

Molts kenyans van a Kiambú a buscar feina. En l'època de la collita en troben, però la resta de l'any no tenen res a fer. Això vol dir que durant més de sis mesos no disposen de cap mitjà de subsistència.

Als turons del Ngong hi viuen els massais, pastors nòmades. El seu estil de vida els fa molt difícil, sobretot a les dones, que puguin rebre educació. Als 15 anys, les noies són ofertes en matrimoni a canvi d'una mica de bestiar com a dot. A aquesta edat no han pas tingut temps de formar-se ni de poder desenvolupar una feina.

El 2003, per tal d'ajudar les dones de Ngarariga, Riara i Ngong, la Fundació Kianda va posar en marxa el

projecte TOT (*Training of Trainers: formadores de formadores*). Es tracta de preparar joves amb estudis universitaris perquè, al seu torn, ensenyin a les dones del món rural a començar un petit negoci.

Fins ara, 512 dones d'entre 25 i 60 anys s'han beneficiat d'aquest programa, gràcies a la col·laboració de 73 universitàries. També van als cursos algunes senyores de més de 60 anys que, després de la defunció dels seus fills a causa de la SIDA, s'han vist obligades a guanyar diners per mantenir-ne els néts.

La Fundació Kianda, impulsora del projecte, promou el desenvolupament social, educatiu i espiritual de la dona a Kenya. S'inspira en els ensenyaments de sant Josepmaria Escrivà.

“Cal –deia el sant– que la Universitat formi els estudiants en una mentalitat

de servei: servei a la societat, promovent el bé comú amb el seu treball professional i amb la seva actuació cívica. Els universitaris han de ser responsables, tenir una sana inquietud pels problemes dels altres i un esperit generós que els porti a enfrontar-se amb aquests problemes, i a procurar trobar-hi la millor solució.”

La directora del curs, **Susan** Kinyua, reuneix grups de 15 universitàries i els dóna un curset d'una setmana. Elles després ajudaran les 80 dones seleccionades per l'Oficina de Desenvolupament Local. “Encara que les necessitats són més grans – explica Susan. Al desembre de 2005 vam anar a Kamirithu a presentar el projecte i no ens esperaven 80 dones... sinó 3.000!”

Les primeres sessions que imparteixen les joves universitàries tracten sobre “Hàbits per a la vida”,

és a dir, com ser persones educades, honestes, netes, servicials... Susan Kinyua explica que “el nostre projecte comença per ajudar la persona. Aquestes dones aprenen a fer servir les coses, a anar arreglades... i la primera conseqüència és que els augmenta l’autoestima”.

A continuació, el curs els ensenya a posar en marxa un negoci: planificar-lo, fer-ne publicitat, assegurar-ne la continuïtat, etc. Quan les alumnes han triat la seva feina, Kianda les ajuda a tirar endavant la microempresa, gràcies a un ajut que rep de la Unió Europea.

Les iniciatives que han posat en marxa són d’allò més variat: lloguer d’ases per al transport, salons de bellesa, botigues de roba, cosidors, sastreries, fruiteries, etc.

ALGUNES HISTÒRIES

Quan EdithMuthoni es va quedar viuda, va haver de deixar la casa i es va mudar a una barriada on vivia de lloguer en una habitació, massa estreta per instal·lar-s'hi amb els seus fills. Així que, per aconseguir una vida millor, va deixar els fills amb l'àvia i va començar un negoci de compra i venda de llet. El poc que guanyava, ho enviava als seus fills. Amb l'ajuda de TOT ha pogut desenvolupar el negoci i augmentar-ne els beneficis. Per fi es va poder comprar un pis propi i tornar a portar els seus fills a viure amb ella.

Hannah Wakaba, del Ngong, és viuda des de fa 10 anys. “Com que era viuda, tendia a ser molt compassiva amb mi mateixa i havia perdut l'autoconfiança. Pensava que tothom em mirava amb recança. Ara he creat un grup de viudes i entre nosaltres ens donem ànims, ens ajudem a millorar la feina i aprofundim en els valors que vaig

sentir a aquestes joves. La vida és bonica! Els meus tres fills em diuen que noten que alguna cosa ha canviat en mi.”

Anastacia Wanjiru Mungai, per la seva banda, ha muntat una perruqueria. El seu marit només pot treballar ocasionalment, així que la família depèn d'ella. Ara s'ha proposat millorar una mica la seva cabana de fang: estalviant una mica de diners, ha pogut comprar alguns materials de més bona qualitat per al terra.